

des jævnlige i praksis, navnlig i tilfælde, hvor der urigtigt er sket kære. Der sker således i disse tilfælde en forsinkelse af sagsbehandlingen til ulempe for parter og advokater.

Retsplejerådet stiller på baggrund af sine overvejelser forslag om, at der indføres en mere smidig appelordning, der i højere grad medfører, at den mundtlige behandling med adgang til bevisførelse i form af parts- og vidneafhøring umiddelbart for landsretten forbeholdes de sager, hvor der virkelig er behov herfor. Dette vil kunne ske ved at ændre appelordningen, således at klager over fogedforretninger altid skal gøres gældende ved kære, men med en videre adgang for landsretten til i de enkelte tilfælde at bestemme, at sagen skal forhandles mundtligt for landsretten. Det vil først og fremmest gælde sager, hvor der begæres parts- eller vidneforklaring for landsretten. Der kan endvidere være tilfælde, hvor komplicerede eller principielle juridiske problemer foreligger til afgørelse, og hvor det derfor er af betydning, at parterne eller deres advokater er til stede og kan udbyde deres synspunkter. Parternes skriftlige indlæg kan der indicere, at mundtlig behandling er påkrævet, men i øvrigt bør landsretten lægge afgørende vægt på parternes ønske om mundtlig forhandling.

Justitsministeriet kan tiltræde Retsplejerådets forslag om kære som eneste appellform i fogedsager, men med en videre adgang for landsretten til at bestemme mundtlig forhandling. En sådan ordning vil være et mere smidigt instrument til udskillelse af de sager, hvor der er behov for mundtlig forhandling, og man vil herved fjerne den bestående usikkerhed med hensyn til, hvilke retsmidler der skal benyttes. Kære vil i mange tilfælde være billigere for parterne og muliggøre en arbejdsmæssig lettelse for landsretterne. Af hensyn til de processuelle garantier, der er knyttet til den mundtlige forhandling, er det af væsentlig betydning, at landsretterne ved afgørelsen af, om mundtlig forhandling skal anordnes, lægger afgørende vægt på parternes ønske herom. Det foreslås derfor udtrykkeligt anført i bestemmelsen, at fremsætter begge parter begæring om mundtlig forhandling, skal begæringen i almindelighed imødekommes.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 15.

4.2. Pante- og toldfogedudlæg

Udlæg for ydelser, der opkræves eller inddrives af kommuner eller amtskommuner, foretages i henhold til inddrivelseslovens § 2 af kommunalt ansatte pantevogeder.

Efter samme lovs § 3 foretages udlæg for ydelser, der opkræves eller inddrives af toldvæsenet, af personer, der er bemyndiget dertil af toldvæsenet (toldfo-

geder). Det følger af inddrivelseslovens § 5, at udlæg, hvis ikke andet er bestemt i loven, skal foretages i overensstemmelse med reglerne i retsplejelovens kapitel 45-47.

Selv om der fremsættes indsigelser under udlægsforretningen, er pante- eller toldfogeden ikke afskåret fra at gennemføre forretningen. Pante- eller toldfogeden kan imidlertid ikke træffe afgørelse om indsigelserne, men skal indsende sagen til fogedretten, som træffer afgørelse i overensstemmelse med de almindelige regler herom, jf. inddrivelseslovens § 6, stk. 1, der henviser til retsplejelovens §§ 499-503.

Efter pante- eller toldfogedforretningens foretagelse består der en adgang til inden for et tidsrum af 14 dage at fremsætte indsigelser over for fogedretten, jf. inddrivelseslovens § 6, stk. 3. Landsretterne har i en del tilfælde, hvor der er forløbet mere end 14 dage, men mindre end 4 uger fra pante- eller toldfogedforretningen, tilladt appel af pante- eller toldfogedudlæg direkte til landsretten.

Retsplejerådet finder, at denne indsigelsesfrist på 14 dage er for kort, og at der bør gælde samme appelfrist som for udlæg, der er foretaget af fogedretten, nemlig 4 uger, jf. retsplejelovens § 506, stk. 2. Endvidere stemmer det mindre godt med landsrettens placering i domstolssystemet, hvis landsretten behandler indsigelser vedrørende pante- eller toldfogedudlæg uden forudgående prøvelse i fogedretten. Rådet foreslår derfor, at indsigelsesfristen efter inddrivelseslovens § 6, stk. 3, ændres fra 14 dage til 4 uger. Samtidig foreslås justitsministeren bemyndiget til undtagelsesvis at tillade, at fogedretten tager indsigelserne under påkendelse, såfremt 4-ugersfristen er overskredet. Endelig foreslås bestemmelsen formulert således, at det udtrykkeligt fastslås, at appel til landsret af sådanne udlæg først kan ske, når fogedretten har tagt stilling til afgørelsen.

Justitsministeriet kan efter samråd med Skatteministeriet tilslutte sig Retsplejerådets forslag til ændring af inddrivelsesloven, jf. lovforslagets § 2.

4.3. Retsplejelovens § 17 a, stk. 2

Efter retsplejelovens § 17 a, stk. 2, kan der meddeles andre personer end dommerfuldmægtige, dvs. kontorfunktionærer, bemyndigelse til at udføre bl.a. fogedforretninger, såfremt der ikke skal træffes afgørelse i tvistigheder.

Afgørelser truffet af kontorfunktionærer med bemyndigelse i henhold til § 17 a, stk. 2, (ikke-juridiske fogeder) kan appelleres til landsretten af parterne efter de almindelige regler herom.

Retsplejerådet finder, at meget kunne tale for, at udlæg foretaget af henholdsvis ikke-juridiske fogeder og pante- og toldfogeder undergives ensartede